

BULLETIJN

- - VAN DEN BOND VAN INTERNATIONAAL-KOMMUNISTEN - -

OPSTEL EN BEHEER

HET NUMMER : 50 CENTIEM

JAARABONNEMENT ; 6 FRANK

MAANDBLAD

AUGUSTUS 1938.

N° 8

DERDE JAARGANG

INHOUD : Weg met de Patriotards !
Bijdrage tot de Diskussie over de
aanstaande verkiezingen.
De Strijdkomitees der "wilde"
Stakingen (Slot).
Revolutionnair-Defaitisme.

WEG MET DE PATRIOTARDS !

De Heer Spaak, socialistisch Eerste Minister, drager van het vertrouwen "van den Koning eerst, en dan van deze van het Parlement" (deze rangschikking, door Spaak zelf in zijn radio-rede gegeven, is een programma op zichzelf), heeft opdracht gegeven om de nationale feesten dit jaar een bijzonder grootsch karakter te geven.

De B.W.P. heeft voor de eerste maal besloten dat haar militanten aan de vaderlandsche feestelijkheden zouden deelnemen.

Het was te verwachten.

De B.W.P. heeft de leiding van de regeering der bourgeoisie. Zij moet deelnemen aan de vernedering der arbeidersklasse.

De nationale feesten van de bourgeoisie moeten doen gelooven aan een belangen- en idealen-gemeenschap van bourgeoisie en proletariaat, der uitbuiters en der uitgebuitenen, der profiteurs van den oorlog dien men voorbereidt en der slachtoffers ervan.

Het vaderlandsch delirium der Arbeiderspartij, haar zwakzinnig royalisme bereiden de vernietiging der arbeidersklasse in den komende oorlog voor, ten voordeele van het kapitaal en het imperialisme.

Socialist of kommunist zijn, beteekent in de eerste plaats ieder verwantschap tusschen het socialistisch ideaal en deze gemeene komedie uitsluiten.

De arbeiders hebben geen vaderland. Zij mogen geen enkele grens erkennen. Zij nemen slechts één oorlog aan, deze van de verdrukten tegen hun uitbuiters voor de invoering van het socialisme, de sociale revolutie.

REVOLUTIONNAIR DÉFAITISME. (1)

De koortsachtige ontwikkelingsgang der internationale gebeurtenissen in de richting van den komenden imperialistischen oorlog, heeft het probleem van het revolutionnaire défaitisme als vanzelf bij de revolutionnaire groepen der arbeidersbeweging terug dringend op de dag-orde gezet. Zoo verscheen o.a. in 't Juninummer van "L'Internationale"(2) een artikel "Revolutionnaire défaitisme" getiteld, dat ongeveer de Leninistische opvatting van 't vraagstuk verdedigt, en waarop we hier even nader willen ingaan. Door de bespreking en de kritiek van zijn inhoud zullen we er tegelijkertijd toekomen onze opvattingen tegenover die kwestie in 't kort uiteen te zetten.

Met den steller van 't artikel verschillen we, dat dient allereerst duidelijk gemaakt, van meening voor wat betreft de grondopvatting van 't probleem. Voor hem is: "... de nederlaag (der eigen bourgeoisie in geval van imperialistischen oorlog) op zichzelf en voor zichzelf een te bereiken doel, en niet een logisch gevolg van den op den spits gedreven klassenstrijd". Terwijl voor ons, juist omgekeerd, die nederlaag, die militaire nederlaag tegen het "vijandig" imperialisme, op zichzelf en voor zichzelf in 't geheel geen te bereiken doel is. Ons interesseert de nederlaag der eigen bourgeoisie, doch slechts wanneer zij geleden wordt tegen het revolutionnaire proletariaat. Daarom staan we het zoo scherp mogelijk doorzetten van den klassenstrijd in oorlogstijd voor, terwijl het feit dat daardoor de eigen bourgeoisie militair verzwakt wordt tegenover haar imperialistischen vijand voor ons op zichzelf van hoegenaamd geen tel is. Voor is 't revolutionnaire défaitisme als ordewoord theoretisch verkeerd en praktisch schadelijk aan den revolutionnair strijd.

Bewust artikel is te scheiden - dat doet de schrijver dan trouwens zelf - in twee deelen, waarvan 't eerste zooniet als belangrijkste, dan toch als het meest doorslaggevende bedoeld is. Zoo doet het in alle geval toch aan. Hier worden inderdaad aan het revolutionnaire défaitisme als ordewoord op zichzelf, hoedanigheden toegeschreven welke die van 't revolutionnaire défaitisme, als strijdmethode-zooals zij in 't tweede deel uiteengezet worden- nog ver in de schaduw stellen, tenminste volgens ons. Ongelukkig echter bestaan die uitzonderlijke hoedanigheden maar in de verbeelding van den schrijver. Hij blijft, zooals we zullen zien, bij beweringen daar waar bewijzen thuishooren, en bij beweringen die niet tegen de minste argumentatie bestand zijn.

Zoo b.v. om onmiddellijk de koe bij de horens te vatten, wordt gezegd naar aanleiding van 't verraad der sociaal-demokratie tijdens den

-
- (1) défaite= nederlaag. Défaitisme= de "eigen" nederlaag bewust in de hand werken. Revolutionnaire défaitisme= de nederlaag der eigen bourgeoisie in geval van oorlog met opzet in de hand werken, met het oog op het verwekken van een revolutionnairen toestand.
 - (2) "L'Internationale": maandblad van de "Union communiste" een ons in verschillende opzichten aanverwante groep in Frankrijk. Het artikel is J.L. geteekend.

oorlog 1914-18 : "Alleen de formule van 't "revolutionnaire defaitisme" plaatsen den strijd tegen den oorlog op zijn klasseterrein, sloot alle uitvluchten uit over het min of meer vooruitstrevend karakter van een of anderen Staat". Tevergeefs zoekt men naar een bewijs van deze... bewering, waarvan, verder in het artikel, de geldigheid door den steller staande gehouden wordt ook voor wat betreft den huidige toestand, ten overstaan van hen die met het revolutionnaire defaitisme niet akkoord gaan. Vooral wij, die, als bond, princiep alle beschouwingen over de betrekkelijke vooruitstrevendheid der verschillende oorlogvoerende staten verwierpen daar waar wij onze houding tegenover het oorlogsgeval bepaalden, moeten ontsteld zijn te hooren dat alleen de formule van 't revolutionnaire defaitisme schoon schip maken kan met die beschouwingen, wij die deze beschouwingen in ieder geval beslist uitsluiten en dit om redenen waarvan we de geldigheid zeer grondig onderzocht hebben. Als we bewijzen dat bv. zelfs de zoogezegde nationale bevrijdingsoorlogen der koloniën tegen de imperialistische staten geen vooruitstrevend karakter hebben kunnen ... dan zou dat niets helpen: alleen de formule van het revolutionnaire defaitisme draagt in zich de kracht alle uitvluchten enz. uit te sluiten ! Ziedaar het ordewoord aangekleefd terwille van zijn waarde als ordewoord. Inplaats van te bewijzen dat - zoo men op grond van ernstig onderzoek tot de gevolgtrekking komt dat geen vooruitstrevend karakter aan een der oorlogvoerende machten, en dit in geen geval, kan toegeschreven worden - alleen en uitsluitend de revolutionnaire-defaitistische houding de daarbij aanpassende klassepolitiek vertegenwoordigt, vergenoegt men zich, zonder meer, met te proklameeren dat de revolutionnaire-defaitistische houding alleen alle uitvluchten over vooruitstrevende staten uitsluit ! Daar kunnen we maar op antwoorden: dat zij alleen dat doet is nonsens, beweren dat ze het ook doet is een banaliteit verkondigen.

Het zelfde geval doet zich voor daar waar het artikel tegenover de tweede hoofdtendenz der arbeidersbeweging in den oorlog, tegen 't pacifisme, het revolutionnaire defaitisme als formule in den strijd werpt. Men leest: " Per slot van rekening moest die strijd voor den vrede slechts uitloopen op een versterking van 't misleidingswerk dat de imperialismen ondernamen vanaf het einde der vijandelijkheden in den naam van 't pacifisme, van den Volkenoond enz. ... om de onvermijdelijke klassedoeleinden die den massamoord hadden teweeggebracht, en andere massamoorden voorbereiden, te verbergen... Alleen de omverwerping van 't stelsel kon den vrede meebrengen, den vrede zonder annexaties, tenslotte is het altijd dat waartoe alle overwegingen leiden over de middelen om tegen den oorlog te vechten. " Waarmee we natuurlijk volledig akkoord gaan. De volgende zinnen brengen echter weer den fatalen sprong, den overgang zonder bewijzen: " De revolutie beoogen, en niet de revolutie in woorden, maar den revolutionnair strijd, met al zijn gevolgen: de onmiddellijkste en de konkreestste zijnde de verzwakking van zijn eigen Staat, niet alleen langs den binnenkant, maar tegenover de vijandige legers.

" Maar waren de "weerspannigen" akkoord de overwinning van Duitschland in de hand te werken? Zouden zij met een licht hart de Deutsche legers Parijs zien binnenvallen?

" 't Is daarop dat men zonder uitvluchten moest antwoorden, 't is dat wat men moest aanvaarden, 't is daaraan dat men moest medewerken om een werkelijke en afdoende klasseaktie tegen den oorlog te voeren."

Men ziet, we zijn we weer gedwongen tot dezelfde konklusie te komen:

In plaats van te bewijzen dat men tegen de omverwerping van 't regiem is wanneer men 't revolutionnair defaitisme verwerpt, of dan toch tenminste te bewijzen dat het revolutionnair defaitisme de eenige klassen-aktie is die de omverwerping van 't regiem wil en kan bewerkstelligen, zegt men, doodgewoon, dat men tegenover pacifisme alleen 't revolutionnair defaitisme als ordewoord kan stellen. We kunnen er ons mee vergenoegen daarop te antwoorden: Wij, bijvoorbeeld, die wel degelijk voor de omverwerping van 't regiem zijn zonder 't minste voorbehoud, hebben daarvoor het aankleven van de revolutionnair-defaitistische stelling niet noodig gehad. Wij zijn voor de omverwerping van 't regiem, en dat zonder dat het defaitisme er als reden of als konklusie bij te pas komt. Wat tegenover het pacifisme door 't artikel zou moeten aangetoond worden, is, dat de omverwerping van 't regiem alleen, de vrede zonder annexaties een feit kan worden, en daarbij, dat om dit doel te bereiken uitsluitend de defaitistische politiek de gepaste aktie kan zijn... Wat we als een tweede onmogelijkheid beschouwen.

De verklaring voor deze tekortkomingen van 't artikel liggen voor de hand, want waar het in feite om gaat wordt nog duidelijker wanneer men zinnen als de volgende onder het oog krijgt: "Het rev.def. is een formule die rechtstreeks tegen hun opportunistische stellingen ingaat." "Alleen het defaitistisch ordewoord gaf daarop een afdoend antwoord." "Deze formule snijdt alle argumentaties en opportunistische "taktieken" over het internationaal fascistisch gevaar en den toestand in Rusland, den pas af." "Het defaitisme stelde dus de weerstandsproef der militanten, dikwijls doordrongen van een democratisch-burgerlijke en nationale ideologie, zoo zwaar mogelijk." "Tegenover al deze argumentatie, bestemd om een kapitulatie te bemantelen, is het meer dan ooit nodig, als vertrekpunt, als revolutionnair criterium, de formule van 't def. te hernemen."

We zijn er van overtuigd dat we zeer juist oordeelen, en dat onze Fransche kameraad onz zeker niet zal tegenspreken, wanneer we op grond dezer aanhalingen het besluit trekken dat de basis zijner rev. defaitistische overtuiging voor 't allergrootste gedeelte gevormd is uit zijn geloof in 't revolutionnair defaitisme, als ordewoord dat door zijn letterlijke beteekenis zelf al alle bepaald kontra-revolutionnaire houdingen uitsluit.

Het gaat er bij hem niet om, en zeker niet in de eerste plaats, 't rev.def. te verdedigen als positieve klassenpolitiek, te bewijzen dat de ontwikkeling van 't revolutionnair optreden in geval van oorlog onvermijdelijk dien weg op moet gaan wil het proletariaat aan de macht komen, aan te toonen dat de groei van 't klassebewustzijn het rev.defaitistisch inzicht noodzakelijkerwijze zal bijbrengen, nuchter gezegd de natuurlijkheid en de redelijkheid van het ordewoord in 't licht te stellen. Hij is dat alles uit den weg gegaan en op de vraag: Waarom de nederlaag op en voor zichzelf een te bereiken doel moet zijn en niet alleen een logisch gevolg van den op den spits gedreven klassenstrijd krijgen we als voornaamste antwoord: omdat alleen het rev.def., als ordewoord, alle opportunisme uit den weg ruimt. Want de in het tweede deel aangehaalde hoedanigheden van het defaitisme als strijdmethode geven den indruk van als bijkomende voordeelen bedoeld te zijn. In dien zin behoeven we trouwens, alvorens verder te gaan, het tweede deel van 't artikel maar in een paar zinnen samen te vatten. Wat we voorloopig aantoonen willen is dat het probleem op zichzelf verkeerd aangepast is en dat het op een heel andere manier moet gesteld worden.

Hier volgen dus de resultaten die het rev.def. beoogt: 1.-De militaire tegenspoeden dragen er toe bij de atmosfeer te scheppen die iedere nederlaag begeleidt, tzt. de paniek en de ontmoediging die gunstig zijn voor de revolutionnaire propaganda en daden, - 2.- revolutionnairen toonen daardoor aan de arbeiders van de overzijde dat zij geen vijanden zijn en begunstigen de verbroedering."

Terwijl de praktijk van 't rev.def. als volgt in haar hoofdtrekken kunnen bepaald worden: "De op individueele wijze bepaalde en uitgevoerde daden houden geen rekening van de bestaande machtsverhouding tusschen de bourgeoisie en de bestaande revolutionnaire beweging; daardoor kunnen ze slechts de onderdrukking begunstigen en beantwoorden aldus niet aan het gestelde doel. .. Het is tenslotte op het oogenblik dat het proletariaat voldoende bewust-zijn en kracht zal gekregen hebben om zich openlijk met de bourgeoisie te meten, dat de defaitistische daden in vollen omvang zullen gesteld worden..."

Beschouwt men nu 't artikel in zijn geheel dan kan men 't als volgt samenvatten: Het rev.def. is DE revolutionnaire stelling in geval van oorlog. omdat ze : 1°.- het eenig ordewoord meebrengt dat alle opportunisme den weg afsnijdt, 2° de paniek en de ontmoediging scheidt die de revolutionnaire propaganda en daden mogelijk maken, 3° ze een toestand scheidt die zijn weerslag heeft op het proletariaat van de overzijde.

Zoo ziet men nu duidelijk de algemeene opvattingen die den steller van 't artikel leiden in zijn onderzoek naar de methodes waarmee de arbeidersbeweging naar den revolutionnairen opgang zal gaan. Het is de aard en het karakter dezer opvattingen waarmee we niet akkoord gaan, die we allereerst aanvallen moeten : We moeten duidelijk zeggen dat zij die een of ander ordewoord verdedigen omdat het -zoogenaamd- door zijn woordelijke beteekenis alle opportunistische afwijkingen uitsluit, totaal valsche begrippen hebben over het wezen der ordewoorden die door de revolutionnaire voorhoede dienen verdedigd. We moeten nadrukkelijk verklaren dat het feit of een ordewoord het opportunisme in de hand werkt of tegenwerkt van geen beteekenis is, wanneer men op grond van een ernstig onderzoek naar den algemeenen aard der maatschappelijke toestanden en een confrontatie ervan met de politieke stellingen waarop een groep zich steunt, tot het besluit komt dat een of ander ordewoord aangepast is aan de huidige posities van den klassenstrijd. En dat geldt voor alle algemeen geldende ordewoorden.

Langs den anderen kant, en voor wat betreft het tweede punt, hebben we dezelfde foutieve grondopvattingen aan te klagen : De taak van de revolutionnaire voorhoede van 't proletariaat bestaat er nooit in ordewoorden naar voren te brengen wier doel is toestanden te scheppen die een revolutionnaire propaganda meer inslag zouden doen krijgen. Het is volkomen onmarxistisch het optreden van een fraktie van 't proletariaat in dien zin te willen leiden dat het bv. zooals hier, een algemeene paniek en ontmoediging in de eerste plaats zal voor gevolg hebben. In 't algemeen stelt de kwestie zich zoo dat alle ordewoorden rechtstreeks op de bestaande toestanden moeten inwerken in positieven, rechtstreekschen zin. Men tracht de evolutie der toestanden in de revolutionnaire richting te krijgen door de op die toestanden aangewezen klassereakties te propageeren, in a.w., men bouwt voort, men ontwikkelt wat in de bestaande klasseaktie als revolutionnaire kiem aanwezig is, men voert een politiek die zich in nauw verband met de ontwikkeling der toestanden ontplooit, die aansluit bij 't vorige en een natuurlijk vertrekpunt voor

(Vervolg van blz. 6) bij 2
't volgende is, terwijl men dit alles hardnekkig én het revolutionnaire doel én het momenteel gegeven klassebewustzijn in 't centrum van zijn beschouwingen houdt... Terwijl het rev.def.hier in zijn wezen een politiek is die onrechtstreeks, kunstmatig, revolutionnaire toestanden wilt, die meent het maatschappelijk gebeuren langs omwegen de revolutionnaire richting te kunnen opdrijven.

Deze principieele tekortkomingen kunnen we eveneens tegenover het derde punt zetten: Men verdedigt geen gedragslijn van 't eigen proletariaat door er nadrukkelijk op te wijzen dat ze als bijzonder voordeel heeft, het "andere" proletariaat te beïnvloeden. De werkelijke klassenstrijd draagt altijd het karakter van wederzijdsche beïnvloeding in zich. Wanneer men bij 't bepalen eener houding, den weerslag er van op nationaal-vreemde frakties van 't proletariaat mee een hoofdrol doet spelen in de motieven, houdt men het niet alleen toevallig bij 't verkeerde eind, doch bewijst men tegelijkertijd het wezen van den revolutionnair strijd niet te vatten.

We meenen hiermee voorloopig te kunnen sluiten. We stellen voorop dat in geval van oorlog het eenig ordewoord zijn kan : voortzetting van den klassenstrijd, en revolutionnair klassenstrijd propageeren we op basis der grondopvatting dat hij slechts gevoerd kan worden door de zelfstandig optredende massa. Dat sluit in dat degenen die zich als revolutionnaire voorhoede beschouwen zich van de begrensdheid van hun kunnen moeten bewust worden, willen zij ooit hun taak in de mate van 't mogelijke verwezenlijken. Het optreden der massa dient men in te zien als een opeenvolging, als een aaneenschakeling van daden met uiterst konkrete en onmiddellijk verwezenlijkbare doeleinden. In revolutionnaire periodes stellen die doeleinden zich vaak als een logische reeks vlak achter elkaar, steeds in stijgenden zin. Dan bestaat de taak der voorhoede er in haar aktie rechtstreeks aan dit ontwikkelingsproces te verbinden en het door haar parolen te vergemakkelijken en te verhaasten.

STEUN AAN DE SPAANSCH-REVOLUTIONNAIREN.

In de huidige verhoudingen is het meer dan ooit een dringende plicht hulp te verleen aan de slachtoffers van de Spaansch-demokratische reaktie. Doet uw stortingen aan het beheer.

NOG VOORRADIGE BROCHURES

Róza Luxemburg: Staking, Party en Vakbonden.	4.
Lenin: Staat en Revolutie.	2.50
Karl Marx: Het Kommunistisch Manifest.	I.
H. Gorter: Het Historisch Materialisme.	2.50
Grondslagen van het Kommunisme.	I.50
Open Brief aan Lenin.	I.
Klassemoraal.	0.50
De Sovjet-Regeering en de III ^e Internationale.	0.75
Imperialisme Wereldoorlog en Sociaal-Demokratie	2.50
De Wereldrevolutie	2.50

BIJDRAGE TOT DE DISKUSSIE OVER DE AANSTAANDE VERKIEZINGEN.

De bond kan tegenover de komende verkiezingen verschillende houdingen innemen:

- 1° Ze negeeren - tzt. geen houding innemen, ze beschouwen als buitenstaander, geen praktische konklusies trekken, handelen dus zooals een studiegroep het zou doen.
- 2° Aanzetten tot blanco-stemmen.
- 3° Met eigen lijsten opkomen, of tenminste trachten dit te doen.
- 4° Aanzetten tot voor één bepaalde zoogezegde arbeiderspartij te stemmen.

In 't algemeen kan men daar nog aan toevoegen: tot boycot aanzetten.

.....

Beschouwt men het parlementaire vraagstuk in 't algemeen dan is het duidelijk dat voor ons aan zijn basis de tegengestelde posities: de anti-parlementaire en de stelling voor deelname aan de verkiezingen, als twee uiterste polen liggen. De bond heeft tot hiertoe immer op 't tweede standpunt gestaan. Dit sluit echter niet uit dat in den loop der besprekingen ook de principiële anti-parlementaire stelling op 't vooplan kan treden. Ook daar al trouwens waar de meening geldig is dat men zoolang moet aanzetten tot blanco-stemmen als men zelf te zwak is om met eigen lijsten op te treden, is het een feit dat voor 't oogenblik praktisch de anti-parlementaire houding aangenomen wordt, terwijl theoretisch het anti-parlementair principe verworpen blijft. Dat is een inkonsequentie die in 't reine moet getrokken worden. Terwijl de deelname-stelling het "blanko-stemmen om reden van zwakte" radikaal verwerpt, verwerpt op zijn beurt het anti-parlementaire principe de deelname onder eigen vlag, even radikaal. De houding: nu blanco-stemmen staat tusschen beide, is echter theoretisch niet te verrechtvaardigen. Dat zij gemakkelijk ingenomen wordt kan verklaard worden door 't feit dat zij haast opgedrongen wordt door schijnbaar nuchtere, voor de hand liggende redenen. Het zijn grootendeels dezelfde die den Bond zouden kunnen aanzetten de verkiezingen doorgewoon te negeeren: schijnbaar zuiver, schijnbaar radikaal. Wie echter de deelname-stelling van op een beetje afstand kan beschouwen, ietwat dieper kan doordringen en den grond vatten waarop deze stelling berust, is de weg voor verdere afleidingen, voor den uitbouw van het probleem, al een heel stuk gewezen.

Doch eerst nog (dient er op gewezen?) zijn we geen parlementairen, geen pro-parlementairen, maar ideologisch anti-parlementairen. Het parlement maakt, dat weten we allen, deel uit van 't burgerlijk onderdrukkingsapparaat. Het is een instelling van de kapitalistische maatschappij, het is, zooals heel de burgerlijke staat, voorbeschikt met haar te verdwijnen, vernietigd door het proletariaat, zoo niet reeds door de bourgeoisie zelf. En niet alleen dat. Duidelijk zeggen we dat de ontvoogdingsstrijd der arbeiders niet zal gaan langs het parlement, ook niet misschien, maar zeer zeker zal hij gaan buiten 't parlement, en, hoeft het gezegd, tegen 't parlement. Ook desgevallend in 't parlement strijden we tegen het parlement, als instelling. De taak van 't aanvallen en bestrijden o.a. is hier nog niet voor goed uitgesloten. Dat die van 't opbouwen en veroveren het wel is, mag voor ons niet het eenig bepalend argument worden. Klassenstrijd voert men, móet men voeren, overal waar hij te voeren is. Hij volgt niet den lijnrechten weg, die de kortste is. En hebben onze vooruitzettingen, heeft onze propaganda immer dezen weg op 't oog, dan nog sluit dat niet in dat we het recht hebben te verwerpen daar waar hij, op zijpaden, niet zoo zuiver, niet zoo scherp, niet zoo doorslaggevend is. Is men akkoord echter dat men in 't parlement 't parlement bestrijden kan, dan kan men reeds geen anti-parlementair meer zijn: of men zou een

gelegenheid om een burgerlijke instelling te bestrijden bewust moeten van de hand wijzen. En dat moet men dan kunnen verrechtvaardigen. Strijd in 't parlement is niet de klassenstrijd in zijn geheel, strijd echter in 't parlement door kommunistische vertegenwoordigers gevoerd, kan zich aansluiten bij, kan een versterking zijn van den klassenstrijd die er buiten gevoerd wordt. Men stelt zich voor: Tijdens een periode van stakingen en opstand- de bourgeoisie met haar zoogezegde arbeiderspartijen tracht in en door 't parlement, onder andere middelen, het proletariaat te beïnvloeden en er toe te brengen een oplossing van den strijd te zien die langs het parlement om zou gaan- dan zouden kommunistische vertegenwoordigers een dringende taak, ook in 't parlement, waar de oogen zich op gaan richten, te vervullen hebben: De arbeiders er op wijzen dat het parlement aan hun strijd geen oplossing kan geven, wil geven, dat de taak van het proletariaat in de straten en op de fabrieken blijft, dat het den goeden weg in dien zin bewandelt, dat het zijn strijd moet doorvoeren, hem in eigen handen moet houden, en in 't parlement den vijand moet zien. Een dergelijk optreden in 't parlement, vijandig er tegenover, en dat op 't ogenblik dat het gevaar bestaat, dat de oogen er zich met verwachting gaan op richten, dat is, meenen we, den klassenstrijd dienen! En in 't parlement! Doorslaggevende argumenten kan de anti-parlementaire stelling daar niet tegen in brengen.

.....

Het marxisme is te beschouwen als een leer die een basis geeft waarvan men vertrekt om stelling te nemen tegenover het maatschappelijk gebeuren, vanzelfsprekend ook tegenover de onderdeelen ervan, het is echter geen verzameling van schema's: Wil een revolutionnaire groep in marxistischen zin probeeren op te treden, dan is haar eerste taak een onderzoek naar de omstandigheden. De omstandigheden hier zijn gekend: We kenen allen, grosso modo, de wederzijdsche machtsverhoudingen der twee klassen, men karakteriseert den toestand als neergaande periode der arbeidersbeweging.

De bourgeoisie bestaat, het proletariaat bestaat, de klassenstrijd bestaat, en deze in een vorm die 't resultaat is van de maatschappelijke ontwikkeling, hier meer bepaald van haar laatste periode. Op 't oogenblik heeft de bourgeoisie, zoowel als diegenen die zich beschouwen als de voorhoede van 't proletariaat, dien bestaanden vorm te nemen zooals hij is, beiden kunnen probeeren hem te wijzigen, geen van beiden kunnen dat echter door hun wil en hun optreden alleen. Ondertusschen moeten beide strijden met de wapens die hen gegeven zijn en het terrein hen opgedrongen.. daar waar een stukje strijd geleverd wordt. Zooals bijvoorbeeld tijdens de verkiezingen: de bourgeoisie weet dat de uitslag op zichzelf invloed heeft op den strijd lust en het zelfvertrouwen der klassen, en dat is haar 't strijden waard! Ons echter, vanzelfsprekend, ook!

Het volstaat niet stil te blijven staan bij de vaststelling dat de ontwikkeling van 't klassebewustzijn bij 't proletariaat voor 't oogenblik ver ten achter staat bij de economische ontwikkeling van 't kapitalisme, waaraan het zou moeten beantwoorden. Valt de vergelijking tusschen de wederzijdsche machtsposities der 2 klassen, bourgeoisie en proletariaat, volledig uit ten nadeele dezer laatste, zoo dient hieruit niet alleen besloten dat de thans in zwang zijnde methodes volledig failliet heboen gelezen en de arbeidersbeweging een gansch ander karakter zal moeten aannemen wil de proletarische revolutie ooit een werkelijkheid worden. Wij moeten aansluiten bij de werkelijkheid en de gevolgtrekking maken dat de huidige posities die de arbeidersklasse in den klassenstrijd inneemt, niet zonder meer prijsgegeven kunnen worden: De verhouding bourgeoisie-proletariaat in den klassenstrijd wijzigt zich, binnen 't kader der neergaande periode, nog van dag tot dag. De arbeidersklasse kan nog veel onmachtiger worden dan zij is in de staten met parlementair regiem. Ook gaat

de bourgeoisie niet van burgerlijk-demokratische staatsvorm naar fascisme over wanneer zij 't wil, haar wil bepaalt niet alleen. De spanningsverhouding tusschen de twee klassen bestaat, en dat bestaan wordt niet weggecijferd door 't feit dat de arbeidersorganisaties het gekende karakter hebben, tzt. in werkelijkheid (in den grond beschouwd, in laatste instantie) in dienst staan van het kapitalisme. Want het is evenzeer een feit, een even onloochenbare werkelijkheid, dat diezelfde organisaties voor de bourgeoisie de arbeidersklasse vertegenwoordigen. Vakbonden en politieke "arbeiderspartijen" dienen de bourgeoisie, doch dat kunnen zij alleen onder voorwendsel de arbeidersklasse te dienen. Dit laatste sluit in zich dat de arbeidersklasse een kracht is, die wel misleid, doch nog niet politiek genegeerd, of overrompeld kan worden, dat de bureaucratie het evenwicht moet trachten te houden, eenerzijds de bourgeoisie dienen en anderzijds dit doen niet alleen zonder gewelddadige klasse-reakties te weeg te brengen, doch ook nog zonder haar invloed op de arbeidersklasse te verliezen. Men begripe ons goed: In West-Europa brengt de laatste jaren, de gekende spanningsverhouding tusschen de 2 klassen een zekere-voorlopige stabilisatie mee, een zeker evenwicht. Wanneer de bourgeoisie dit evenwicht kan verbreken, zal zij dit doen: zij gaat dan naar het fascisme. Doet het proletariaat het, dan gaat het naar de sociale revolutie. Zoolang beide zich te onmachtig voelen om zelf tot den beslissenden aanval over te gaan, heboen ze te waken dat de andere het niet doet, heboen ze er belang bij er voor te zorgen dat door verzwakking der eigen posities het overwicht vanzelf niet naar de andere zijde omslaat. Dat is het minste wat ze kunnen doen. Binnen 't kader van dit evenwicht gezien, hebben in zekeren zin beide klassen belang bij het bestaan, of het voortbestaan, der bureaucraties en haar organisaties: van den kant van de bourgeoisie bezien, zijn ze te verkiesen boven een proletariaat in opstand, ook tegen deze organisaties, van den kant van 't proletariaat beschouwd is deze organisatie-vorm te verkiesen boven de desorganisatie tengevolge der ontgoocheling, want dat beteekent den aanval der bourgeoisie. Onbewust machtsgevoel en primair inzicht die het proletariaat aan zijn organisaties doet kleven-terwijl het erdoor misleid wordt in de mate van 't mogelijke- komt neer op gebrek aan ontwikkeld klassebewustzijn en is te verkiesen boven 't verlaten dezer organisaties zonder er wat anders voor in de plaats te stellen: dat beteekent de volledige inzinking. De betrekkelijke gehechtheid (gevolg ook van 't gevoel der noodzakelijkheid van 't zelfbehoud) schept of behoudt, de kondities die een basis vormen tot een nieuw vertrek. De breuk met het verleden zonder meer, maakt de baan vrij voor een feodaal-kapitalistische bourgeoisie, voor 't fascisme. Dat in dien zin een kiesoverwinning van de zoogezegde arbeiderspartijen een slag voor de arbeidersbeweging beteekent is niet waar, een overwinning der rechtschen echter zeker.

We zeggen dus dat de arbeidersorganisaties het kanaal geworden zijn waardoor de klassenstrijd- dien we, met het oog op de resultaten, in deze periode karakteriseeren als een reeks klasse-schermutselingen- plaats heeft en stellen dan een feit vast waarmee noch bourgeoisie noch proletarische voorhoede genoeg kunnen nemen. Het is een toestand die door de ontwikkeling der maatschappij veroordeeld is: de klassenstrijd is dynamisch- als een levende beweging- op te vatten en wordt gedreven door de toestanden naar andere vormen: ofwel zal de arbeidersklasse politiek volledig onmondig worden, ofwel orent zich een periode van revolutionairen klassenstrijd die naar de proletarische revolutie leiden moet. In afwachting mogen echter de thans ingenomen posities niet zonder meer prijsgegeven worden.

Het relatief belang dat aan den uitslag van een parlementaire verkiezing dient gehecht, schat men naar waarde van 't oogenblik dat men in- ziet dat overal deze uitslag een factor wordt in de machtsverhouding der twee tegenover elkaar staande klassen, tzt. dat de uitslag, wanneer hij in 't voordeel van één der klassen uitvalt, het machtsgevoel dezer klasse oogenblikkelijk en tijdelijk - versterkt en dat die versterking natuurlijk

mee een factor is die haar strijdvaardigheid bepaalt. Kort: een overwinning van rechts beteekent zeker onmiddellijk gevaar, een van "links" niet, plus kans dat zij de arbeidersklasse rechtstreeks of onrechtstreeks tot den aanval doet overgaan, aanval die in zichzelf de kiemen draagt om tot een revolutionairen strijd uit te groeien.

.....

Komt men op grond van dergelijke beschouwingen tot de konklusie dat één uitslag van de verkiezingen te verkiezen is boven een andere, dan kan de taak der groep er slechts in bestaan een houding in dien zin in te nemen. Geen ander probleem, geen nevenbeschouwingen kunnen hier naar voren geschoven: We richten ons tot het proletariaat dat we in gegeven omstandigheden de best mogelijke manier van handelen aantoonen. Daarbij zijn we zoo duidelijk en omstandig mogelijk in de motiveering, in 't aangeven der redenen. Dat is onze taak, en dat zal, voor zoover we het zien kunnen, onze taak blijven in alle opzichten. Wien dit klaar is moet het ook duidelijk zijn dat de Bond vreemd is aan taktische en strategische beslommingen, als daar zijn en opgeworpen worden: Het proletariaat zal, niettegenstaande allen uitleg, in zijn parlementaire illusies versterkt worden, of.. de groep kan de verantwoordelijkheid niet nemen aan te zetten op andere lijsten te stemmen, enz. Want het karakter van de groep is zóó dat maar één politiek bij haar mogelijk is, geen twee, een voor binnen en een voor buiten, de groep richt zich tot de massa en zet haar in een bepaald geval aan, een bepaalde houding aan te nemen, geeft daarbij het doel aan en de redenen. Tot daar haar opdracht. Verder gaan, het "taktisch" optreden, ligt buiten haar wezen, leidt tot een ideologische scheiding tusschen groep en massa: Opklarings- en propagandistisch werk sluit uit dat bij 't onderzoek naar het bepalen van een houding, het wel en wee der groep er mede als factor in betrokken wordt. Terwijl ook van de relatieve zwakte en den daaraan verbonden geringen invloed, van de groep, abstractie gemaakt wordt.

.....

Blijft ten slotte te scheiden tusschen de zoogezegde arbeiderspartij en in België. Wat hooger gezegd werd over arbeiderspartijen en vakbonden als vertegenwoordigers der massa, sluit al uit dat we de K.P. mee in betrachting nemen. We bedoelden zeker niet de B.K.P. toen we van arbeidersorganisaties spraken die indirekt de Belgische bourgeoisie dienen en toch de arbeidersklasse vertegenwoordigen. De B.K.P. dient het imperialistische Rusland en vertegenwoordigt, wat van meer belang nog is- want dit weten en voelen ook de bourgeoisie en 't proletariaat- als betrekkelijk vaste bestanddeelen van haar kiezerskorps, een gedeelte van het lompenproletariaat plus een gedeelte van het klein-intellectueelendom. De K.P. als zoodanig kenschetsen sluit haar in dit verband uit. We zouden zeggen: Een groei van de K.P. ten koste der B.W.P. beteekent een verzwakking der arbeidersbeweging, in den zin van een sloping harer weerbaarheid, beteekent een direkten stap naar haar ontreding.

Moeilijker stelt zich het geval R.S.P. daar waar de arbeider zich afvraagt: Liever de B.W.P., beter de B.W.P.? Voor ons ligt het verschil echter hierin: We karakteriseeren de B.W.P. (+ vakbonden) als een organisatie die het Belgische proletariaat in al zijn onbewustheid vertegenwoordigt. Dat beteekent dat die B.W.P. nu de organisatie-vorm is der klasse in verdedigingsstelling, zij belichaamt de potentieele, de voor 't oogenblik niet-aktieve kracht van 't proletariaat, de inertie-kracht der sluimerende beweging. De R.S.P. kan- wil dat natuurlijk ook niet- op dezelfde karakteriseering aanspraak maken. 't Eenige wat we voor 't oogenblik van de verkiezingen kunnen verlangen is dat het proletariaat zich als massa gegroepeerd tegen de bourgeoisie uitsprekt. Waarom, dat hebben we hooger al duidelijk gemaakt. Voor wie alleen dit doel voor

oogen heeft, komt de R.S.P. niet in aanmerking: Afgezien van de ideologie waarop zij steunt- en daar van afzien moeten we hier in ieder geval- vertegenwoordigt de R.S.P. in vergelijking met de B.W.P. een heelemaal onbeduidende fraktie van 't proletariaat, onbeduidend natuurlijk voor wat betreft de hoeveelheid. Waarom het bestendigen dezer fraktie ons heelemaal onverschillig zou zijn is niet duidelijk: Per slot van rekening groepeerst men zich als massa niet beter achter één reuzepartij plus één minuskuul partijtje dan achter één alles-omvattende. Zoo moet men de kwestie bezien ten overstaan van 't verkiezingsprobleem.

't Is duidelijk dat meningsverschillen hieromtrent alleen oprijzen kunnen daar waar de ideologie der betreffende partijen niet weggecijferd wordt, en deze, bewust of onbewust, mee als faktor in de overwegingen het hoofd opsteekt. En dan zeker daar waar inderdaad de ideologie der R.S.P. verkozen wordt boven die der B.W.P. Er kan niet genoeg op gedrukt dat hier van vergelijkingen geen sprake kan zijn, wil men hier tot praktische gevolgtrekkingen komen. Terminologisch, oppervlakkig beschouwd, zijn we meer verwant met de R.S.P. dan met welke andere organisatie ook, tenminste hier ten lande. Doch in den grond bestaat er slechts een schijnverwantschap: ideologisch staan we vreemd tegenover elkaar, en dit niettegenstaande zekere algemeene grondbegrippen en opvattingen waarop beide organisaties zich steunen, en zich beroepen, dezelfde zijn: bv. gewelddadigen klassenstrijd, burgeroorlog, proletarische revolutie en dergelijke. Beiden willen revolutionnaire strijdorganisaties van 't proletariaat zijn en worden. Juist in deze oppervlakkige verwantschap schuilt het gevaar, juist zij maakt het ons een plicht telkens en telkens weer te wijzen op het feit dat wij tegenover de ideologie van de R.S.P. vijandig staan, dat wij haar ten scherpste bestrijden omdat zij totaal valsch is, omdat onze opvattingen over het wezen van de arbeidersbeweging niets gemeens hebben met die der R.S.P. en omdat we, om kort te gaan, in de R.S.P. een gevaar zien voor de klasse. Daar waar we den ideologischen invloed der B.W.P. niet meer zullen te vreezen hebben eens dat het revolutionnaire proletariaat werkelijk den strijd in handen neemt en een nieuwe periode van klassenstrijd inluidt, daar zou een sterkere R.S.P. zich als een reusachtig gevaar oprichten: In een dergelijke periode zouden we het achterlijke gedeelte der arbeidersklasse, en dan zeker in moeilijke oogenblikken terug kunnen beïnvloed zien geraken door de B.W.P., en dat zou dan 't onvermijdelijke zijn, 't logische, wat te verwachten was. Doch dat organisaties als de R.S.P. dan het meest revolutionnaire gedeelte in volen strijd onder hun ideologischen invloed moesten krijgen, is slechts een mogelijk gevaar, daarom hebben we ons er met alle kracht tegen te verzetten, van nu af aan zoo duidelijk mogelijk te zijn: De bolsjewistische methodes beteekenen de zekere nederlaag van 't revolutionnaire proletariaat!

.....

BESLUIT: De groep zal zich bij de eerstkomende gemeenteverkiezingen uitspreken ten voordeele van het stemmen op de lijsten der B.W.P.

Zij zal van de gelegenheid gebruik maken om de bestaande organisaties der arbeidersbeweging zoo scherp mogelijk aan te vallen, en de arbeiders aanzetten om buiten en tegen de organisaties in, het beleid van den revolutionnair klassenstrijd ZELF in handen te nemen.

DE STRYDKOMITEE'S DER WILDE STAKINGEN. (slot)

In nummers 4, 5 en 6 van dezen jaargang publiceerden we ter informatie onderdeelen van een verhandeling over dit onderwerp, verschenen in den Persdienst der Hollandische Internationaal-Kommunisten. Ten zelfden titel volgt hiervan het slot.

HOE STRYDEN
DE ARBEIDERS

in die spontane, "wilde" bewegingen, zonder de oude organisaties, noon, ondanks die organisaties en meestal daartegenin?

Als de arbeidersklasse slechts was zooals de bourgeois en zyn handlangers haar beschryven en voorstellen: de grauwe massa der niet van elkaar te onderscheiden workers, dan kon zy zonder die oude organisaties goen stryd voeren.

Maar zy is dat niet!

En soms weet de bourgeois dat aardig goed. Als hy sommige arbeiders ontslaat omdat zy brutaal zyn, omdat zy een slechten invloed op het verdere personeel hebben, omdat zy van "opruiing" verdacht worden! De "zwarte lyst", die de ondernemers met zooveel zorg byhouden is een bewys, dat zy in de praktyk toch wel eenig onderscheid maken.

En de vakbondsburokraat die zoo vaderlyk weet te spreken over: de massa die zichzelf niet helpen kan en zich niet boven een vakvereenigingsideologie weet op te werken, ziet af en toe ook nog wel eenig onderscheid en hanteert met zorg het snodimos van het roeyement tegen de "bewegingsvyandige elementen".

En soms heeft hy daaraan niet genoeg en hanteert doodelyker wapens, zooals in de oorlog de strydwillende arbeiders in Duitschland ondervonden, toen elke bedryfsarbeider die by de bonzen in de gaten liep als klassen-stryd-p propagandist, "toevallig" by de militaire op de lyst kwam te staan van arbeiders die in het bedryf gemist konden worden, en verdween naar de voorste loopgraven.

Het is zeker waar: de arbeidersklasse is het produkt van de maatschappy, niet alleen van de kapitalistische van thans, maar van all maatschappyvormen die er geweest zyn. Ook de voorbye maatschappyvormen hebben meegewerkt om van ons arbeiders te maken, wat we nu zyn. Maar vooral de kapitalistische maatschappy heeft dat gedaan. De miljoenenklasse der proletariërs is door haar vooral voortgebracht en gevormd.

De maatschappy werkt echter niet als een machine die al-maardoor eenzelfde, éénvormige, in alles aan elkaar gelykzynde produkten voortbrengt. De arbeiders, die door de kapitalistische maatschappy voortgebracht en gevormd worden, zyn onderling zeer verschillend.

Ieder die ooit een voet in een bedryf gezet heeft, kan dit weten.

IN DE BEDRYVEN

zyn de arbeiders door het kapitaal met honderden en duizenden byeengebracht. Allen ondervonden de uitbuiting en onderdrukking. Maar zy voelen het niet allen precies gelyk, zo denken er niet allen gelyk over en ze doen niet allen hetzelfde.

Sommige arbeiders zyn iets meer ontwikkeld, meer geschoold, verstandiger of moediger dan de anderen. Sommigen geven zich rekenschap van wat er in de wereld gebeurt. Zy hebben zich een meening over veel dingen gevormd, ze hebben een overtuiging; en zy zeggen die: Over den godsdienst, over de gebeurtenissen in de wereld, over de seksuele verhoudingen. En vooral over hun gezamenlyk lot als arbeiders, hoe zwak ze stuk voor stuk tegenover de macht van den patroon staan, hoe noodig het is, dat ze elkaar helpen, dat ze allen samen wat beteekenen.

In de kleine konflikten in het bedryf, over een ontslag, een boete, den arbeidstyd, de grondstoffen, de behandeling, kortom in de honderden kleine botsingen die de arbeiders in het bedryf met den baas hebben, halen hun kameraden hen telkens naar voren; zy geven raad, zy hebben een meening.

Maar vooral: zy hebben het vertrouwen van hun kameraden!

Zy zyn in de bedryven de natuurlyke verzamelpunten voor de arbeiders die hen kennen, voor hun grieven, hun woede, hun haat, hun verlangen. Zy geven vorm en stem aan wat de arbeiders van een zaal, een afdeling, een bedryf voelen, denken, willen. Als er in het bedryf wat aan de hand is, dan zyn zy de eersten die over aktie gaan praten.

on de groei van de vakvereenigingen zou onmogelyk zyn geweest zonder deze soort arbeiders.

HET ONTSTAAN

Zy waren het die in het schaftuur de noodzakelykheid van organisatio aan hun kameraden bybrachten; die hun kameraad op wog naar huis oppikten om hem persoonlyk te bewerken, die wisten wie voor huisbezoek in aanmerking kwamen en het zelf deden; die een krantje, een strooibiljet, een brochure op de werkbank of in de jas van een maat lieten vinden".

En in dezen tyd zyn juist zy vaak de aktieve vakvereenigingsleden die hun organisatio voor den stryd trachten te winnen.

Eerst als zy ondervinden dat de vakvereenigingen den stryd niet willen, als zy altyd weer met woorden worden afgescheept, dan beginnen zy te praten over de vraag: wat moet er dan gebeuren?

De arbeiders, die hen kennen, hooren naar hen, wat hen beweegt, en waar zy het eerst mee voor den dag komen, dat beweegt hen allen; zy zien het eerst den weg die alleen maar openstaat: ZELF DEN STRYD BEGINNEN!

In dien stryd zyn deze aktieve, deze door hun kameraden vertrouwde arbeiders, de natuurlyke, eigen leiding van de tot stryd genoodzaakte arbeiders van een bedryf. Zy nemen verantwoordelykheid op zich; hen kiezden de arbeiders (al gaat dat niet formeel, met stembiljetten) als hun stakingskomitee, eigen strydleiding, stryd-komitee of welke namen er zoo al aan gegeven werden.

"Wel", zegt de bonds-burokraat, "dus nu hebben zulke arbeiders een eigen strydkomitee. Maar zyn ze er nu beter aan toe?"

Als de nieuwbakken vertegenwoordigers met de eischen van het personeel by den ondernemer komen, kunnen zy dan iets bereiken wat de geroutineerde en met de knepen van het overleg op de hoogte zynde vakbondslider niet kan? Het is een zeldzaamheid als er onder die nieuwen een is, die met de toestanden in den heelen industrietak eenigermate vertrouwd is. Als ze een handigen direktor ontmoeten (en daar zitten meestal geen stommerikken) dan laten ze zich nog in de luren leggen met een verhaal over de slechte bedryfs-uitkomsten of de slechte vooruitzichten, gesteld al dat zoo'n direktor zich verwaardigt hem te ontvangen.

En zulke komiteeloden loopen groote kans, dat ze voor goed ontslagen en op de zwarte lyst geplaatst worden."

Ja, zoo bezorgd is een vakbondbestuurder!

Maar, heeft hy geen gelyk? Het is waar, dat de leden van een strydkomitee niet beter kunnen onderhandelen dan de vakbond. En in negen en negentig van de honderd gevallen is er geen kwestie van, dat de staking van het personeel van één of een paar bedrijven, den ondernemer murw kan maken. Ook niet als die staking spontaan begonnen is.

Want die arbeiders hebben niet met hun ondernemer, maar met de verbonden ondernemers te maken. En die kunnen tegen het staken van eenige honderden of zelfs duizenden stakers wel op.

Een wilde staking, die zich beperkt tot het uit de fabriek gaan door de arbeiders, het kiezen van een strydkomitee, het inzamelen van geld voor de stakers en verder afwachten tot hopelyk de vakbond de staking overneemt of de ondernemer murw is, wordt meestal verloren.

Niet de ondernemer wordt murw maar de arbeiders.

EEN VOORBEELD van zoo'n beweging is de staking in de Scheepsbouw te Amsterdam, in '37. De arbeiders hadden zich moe geloopen naar de vakbondsbure's om de besturen tot actie te krygen. Op 't laatst hadden ze daar genoeg van en begonnen zelf. 1100 man van de scheepsbouw legden het werk neer en kozen een eigen stakingskomitee. Na een week wachten en voor de poort byeenstaan, moesten ze weer aan 't werk.

En direkt daarop kwam het bericht: 5% loonsverhooging over het heele metaalvak! Wat was de oorzaak? Hadden de ondernemers gewetenswroeging gekregen? Niet erg waarschyglyk.

De oorzaak was iets, wat er nog niet was, maar wat de ondernemers vreesden dat dreigde.

En wat er dreigde, dat was, dat de arbeiders in de metaalindustrie hetzy weer by de scheepsbouw of in een ander bedrijf weer in beweging zouden komen en dat die stryd zich dan zou uitbreiden over de heele metaalindustrie.

Dat was het, wat de arbeiders van de scheepsbouw verzuimd vadden! In de heele metaalindustrie rommelde het onder de arbeiders en in de metaalbedryven in de onmiddelyke nabylie van de scheepsbouw was de toestand ryp voor een onmiddellyke uitbreiding van de staking.

Indien de arbeiders van de Scheepsbouw, inplaats van naar de bondsburo's, naar hun kameraden in de omliggende bedrijven gegaan waren, dan zouden ze daar anders ontvangen geweest zyn dan op de bure's. Dan had de staking zich met één slag uitgebreid, dan waren tegenover den metaalbond van de patroons de verbonden arbeiders van steeds meer patroons komen te staan.

Dat is het antwoord aan den vakbons als hy zegt dat er by een wilde staking niets in het voordeel der arbeiders veranderd is.

Hy krygt gelyk als we ons éénmaal op zyn standpunt stellen, als de stryd een kwestie is tusschen één firma en haar personeel. Zeker hy spreekt ook wel van de groote macht van de patroonsbond, hy doet dat om het beginnen van den stryd te voorkomen.

De "wilde" staking van de arbeiders van een bedrijf dient niet om den vakbons eens een lesje te geven hoe er met den patroon onderhandeld moet worden, alhoewel dat ook wel eens het geval is.

Neen, de "wilde" staking is daarom een goed en sterk wapen, ook als zy in één bedrijf begint, omdat zy een begin van den stryd, een

begin van de eenheid der arbeiders is, een begin dat uitgebreid moet worden om tegenover de verbonden ondernemers de verbonden arbeiders te stellen.

Het eerste waarop de arbeiders zich dan ook moeten richten is: willen zy den strijd niet spoedig verliezen, op de uitbreiding er van.

Vroeger gebeurde dat door de vakvereniging. Maar deze doet dat niet meer voor hen. Integendeel. Dus moeten zy het zelf doen.

HOE KUNNEN DE ARBEIDERS in de wilde staking den strijd uitbreiden? Wie de praktijk van den klassenstrijd heeft meegemaakt, weet wat er nu gebeurt als een van de vele vakverenigingen of partijen tot een uitbreiding oproept. De groote hoop van de arbeiders trekt zich van den oproep weinig of niets aan. Zy die geen lid zijn van de bond of party in kwestie, beschouwen het als hun niet aangaand, of als een konkurrentiestreek van de andere organisatie. Zoo'n oproep doet hen niets!

En de eigen leden, ziende dat zy alleen staan en zich zouden slachtofferen door aan den oproep gehoor te geven, doen het meestal ook niet allen. Dan mislukt de uitbreiding, en de eenige die nog wat heeft aan den oproep is de bond of de party om er later mee te gooien.

De uitbreiding mislukt ook, als de in aktie zynde arbeiders het aan hun eigen gekozen strijdkomitee overlaten. Niet omdat de kamoraden het niet zouden willen of niet te betrouwen zijn of niet bekwaam genoeg. Maar omdat zy het niet kunnen.

Als er onder zoo'n oproepend manifest, de namen van een paar vakbondsleiders staan, of partyleiders, (gesteld al dat die zulke dingen doen) dan hebben die by sommige arbeiders tenminste nog eenigen invloed. Maar als er namen van Piet Janson en Klaas Gerritsen onder staan, die in naam van de stakers tot meestrijden oproepen, dan komt de uitbreiding ook niet tot stand. Want die zijn buiten hun bedrijf zoo goed als onbekend.

Een manifest is goed om de dingen waarom het gaat uiteen te zetten, maar als dwingend beroep op de klassesolidariteit, als het leggen van een voor ieder voelbaar kontakt tussehen de stakenden en de nog werkende arbeiders is het een te zwak middel. Een eigen strijdkomitee alleen kan ook den strijd niet uitbreiden. Dat kan alleen door de reeds in beweging zynde arbeiders zelf, massaal gebeuren.

Als zyzelf in massa voor de poort van het andere bedrijf verschynen naar binnen dringen en persoonlijk de nog werkende arbeiders aan het verstand brengen dat zy samen één belang hebben en eischen dat zy met hen den strijd voeren, dan gaat er van zoo'n massale oproep een heel andere kracht uit. Natuurlyk zal de bourgeoisie onmiddellyk ingrypen en de toegangen tot zoo'n bedrijf bezetten door politie of militairen als zy kan.

Maar dit maakt er voor haar zelf de zaak niet veel beter op. Want een ry politie of militairen tussehen de stakers die voor den ingang staan en de werkende arbeiders binnen, betekent dat de arbeiders binnen "beschermd" worden tegen hun eigen klassenegenooten, door de politie, door de kapitalisten. Zy moeten dus werken onder politie-toezicht.

En nu komt ook daar in dat bedrijf, hetzelfde tot uiting, wat er in het bedrijf waar de strijd uitbrak, gebeurde.

Ook in dat "beschermde" bedrijf zijn de arbeiders, die, wat inzicht, klassebewustzijn en moed betreft, hun medearbeiders vooruitzijn. Zy sympathiseerden reeds met de stakers. Het kapitaal heeft ook hen niet anders behandeld als de stakers die voor de poort staan. Zy kunnen niet werken

omdat politie-toezicht, zy wenschen niet beschermd te worden tegen hun eigen klassegenooten in stryd. Zy kunnen er ook hun mond niet over houden. Wat de arbeiders aan de poort te zeggen hebben aan die binnen zyn, on wat het kapitaal juist door het politie-toezicht wou voorkomen, dat klinkt nu uit den mond van de meest-vertrouwde kameraden in het bedrijf: Jongens, dat gaat niet. Wy werken niet onder toezicht en bescherming van de politie tegen stakende kameraden. Wy moeten eischen, dat de politie onmiddellyk verdwynt van het bedrijf.

Maar dat kan de bourgeoisie niet toestaan. Dan wordt het staken, dan wordt het éen gezamentlyke beweging om den stryd weer verder uit te breiden. Zoo ging het by de spontane stakingen in Frankryk en België van de laatste jaren.

Het zelf den stryd uitbreiden naar de andere bedrijven bloek de juiste en meest doeltreffende wyze van uitbreiding te zyn.

Tegenover de strydwyze, het massaal optrekken naar de aangrenzende bedrijven, is voor de werkende arbeiders geen neutraliteit mogelyk. Dat is het sterkste beroep op hun klassesolidariteit; daar kunnen zy geen weerstand aan bieden.

DE TAAK van een strydkomitee is dus niet, inplaats van de vakvereniging de stryd voor de arbeiders op te knappen. Zoomin als de vakvereniging kunnen zy dat. Alleen de arbeiders zelf kunnen dat, massaal. Wat die strydkomitees dan wel kunnen en wat noodzakelyk gebeuren moet, dat is die aktie van de in stryd zynde arbeiders te regelen.

Ten eerste moet er vergaderd worden. Daar worden de vertrouwensmannen aangegeven; daar worden de eerste besluiten getroffen en de eischen waarvoor men in den stryd gáng geformuleerd.

Het eerste besluit: Samen zyn we het bedrijf uitgegaan, alleen samen gaan we er weer in. Niemand heeft het recht om over de eischen, de aktie, het voortzetten of ophouden van den stryd, te beslissen dan alleen de strydende arbeiders zelf, by meerderheid van stemmen.

Dat is de eerste wet, de strydwet der spontane stakingen. Hierin leggen de arbeiders vast de solidariteit, het op elkaar kunnen vertrouwen, den afweer tegen alles en allen die hun eenheid en hun stryd zoeken te breken.

De strydende arbeiders vaelen dit als een wet, hun eigen. Als deze niet gehandhaafd blyft, door henzelf, dan is de stryd verloren.

Het tweede besluit is het vaststellen van het doel, de eischen waarvoor gestreden wordt.

Het derde is het regelen van de aktie. Hiervoor zyn de vertrouwensmannen aanwezig. Er moet gesproken worden, er moet geregeld worden hoe en waarheen en wie dit en dat zal doen. Er moet een plan van aktie opgesteld worden, een stouwinzameling en regeling komen, de vertrouwensmannen moeten overleggen waarheen, naar welk bedrijf de aktie gericht zal worden. Alles onder kontrole van de gezamentlyke stakers.

Maar de aktie zelf, het gaan naar de bedrijven, het er in trekken van de nog werkende arbeiders, dat kan alleen massaal gebeuren.

Er is nu een nieuwe organisatio geboren. Alle arbeiders van het bedrijf maken er deel van uit. Of men het vakvereenigings-of partyboekje van deze of die kleur in den zak heeft, doet niets ter zake. De eenheid

die er is staat boven alle lidmaatschapskaarten en bondsboekjes.

Werdt door de aktie de stryd tot meerdere bedryven uitgebreid, dan volgen de arbeiders van dat bedryf het voorbeeld van het eerste. Beide wyzen zy tevens vertrouwensmannen aan, die voor de gezamenlyke persoonen als algemeen strydkomitee optreden en eenheid brengen in de aktie van de verschillende "bedryfsorganisaties". (Zoo noemen het de strydende arbeiders in Duitschland in '18 en verdere jaren.)

Alleen zoo kunnen de arbeiders tegen het sterke kapitaal vechten: Door zelf hun krachten aaneen te binden, door de eenheid, de organisatie vanonderop steeds grooter te maken in den stryd! Uitbreiden, altyd door uitbreiden! Dat is de taktiek die de arbeiders in de "wilde stakingen" tegenover de macht van de verbonden kapitalisten kunnen stellen.

MEN ZAL ONS
ZEGGEN Maar niet alle "wilde" stakingen zien er zoo uit als jullie daar schetsen. Neen, dat is zoo. Wat we hierboven schreven over deze stakingen is niet een fotografisch-precies beeld in alle opzichten, van wat de wilde stakingen zyn, of van de strydkomitees die er in gevormd worden; maar het is een strekking, de hoofdstrekking der wilde stakingen.

Min of meer, maar alle hebben ze er iets van: het tegen de apparaten van de oude organisaties in, beginnen van den stryd, het initiatief nemen door aktieve elementen uit het bedryf, het doorgaan of mislukken van de beweging door het al of niet uitbreiden van de aktie, en ook de bitterde haat en tegenwerking van de zyde van de gepatenteerde onderhandelaars tusschen Kapitaal en Arbeid, het probeeren deze bewegingen kapot te maken, desnoods door ze over te nemen en er zoo het leyende, sterke het zelfbewogen der arbeiders uit weg te snijden, al deze dingen zien we telkens gebeuren als de arbeiders spontaan in beweging komen.

Het is b.v. zeer wel mogelijk, dat de geheele stryd niet verloopt buiten de vakverenigingen of geheel daartegenin, maar dat we zien dat de stakingen spontaan beginnen en toch over de schijf van de vakvereniging loopen.

DE FRANSCH BEWEGING. van '36 tot nu too gaf daar vele voorbeelden van. Om dit te verklaren is het noodig te begrypen, dat niet alleen het kapitalisme, over de heele wereld genomen, zeer ongelykmatig gegroeid is, maar dat ook de oude arbeidersbeweging niet tegelyk, overal hetzelfde en op dezelfde hoogte (of laagte) groeide van b.v. het NVV hier.

In Frankryk is de eigenlyke groei en uitbreiding van de vakbeweging een ding van de laatste jaren.

De ontwikkeling van de moderne industrie, de concentratie van het industriele grootkapitaal dateert eigenlyk van na den wereldoorlog. Voor dien tyd was de kleine en middel-industrie doorslaggevend.

Hiermee kwam overeen een weinig ontwikkelde vakbeweging, die vaak tegen de afzonderlyke ondernemers kon optreden op een manier, die toen in de verder ontwikkelde industriele landen allang achter den rug was.

Die vakbeweging kon opkomen en groeide op in den vorm van zelfstandige plaatselyke vakverenigingen of (zooals ze in Frankryk genoemd worden) syndikaten, landelyk wel met elkaar verbonden, maar elk voor zich veel zelfstandiger dan hier. Centrale kassen waren er zoo goed als geen

of waren van weinig betekenis. De konzentratie van de macht der organisatie in handen van een centraal bestuur bleef daar achter.

Deze structuur en deze toestand van de vakorganisatie deed zich gelden toen, onder de aanvallen van het snel zich koncentreerende en organiserende kapitaal, de maatschappelyke nood aan de arbeiders de noodzaak van stryd, van eenheid en organisatie leerde.

Met honderdduizenden en miljoenen stroomden de arbeiders in de organisaties, vooral in die van de vakbeweging.

Ditselfde was ook, in den klassenstryd na den wereldoorlog, in Duitschland gebeurd. Maar in Frankryk vonden zy, anders dan in Duitschland, een vakbeweging waar het overwicht en het beschikkingsrecht reeds in handen van het centrale leidersapparaat gekoncentreerd was, maar zy vonden de plaatselyke syndikaten, waar de werkelyke invloed en de beschikkingsfuncties in handen van de aktieve klassenstryders in het bedrijf lagen.

Dus in handen van diezelfde soort arbeiders, die elders noodgedwongen en tegen de vakorganisaties in, de "wilde" stakingen voorbereiden en daarin de regelende, aanvoerende en aanvurende functie vervullen.

Dat is het groote verschil van den gang van zaken by de bewegingen in Frankryk, en die, welke in oudere industrieele landen voorkomen.

Een sprekend voorbeeld van het verschil tusschen den toestand in de vakbeweging hier en in Frankryk is b.v. de afwezigheid of weinige betekenis van de centrale kassen. In de laatste metaalarbeidersstaking waaraan 160.000 arbeiders deelnamen, waren de kosten van de centrale kas 20.000 fr., d.i. Fl. 1000.-

Welk gebruik de bestuursapparaten hier van de kassen kunnen maken, om den stryd te voorkomen of te breken, weten we. Eerst het zo lang mogelyk tegenhouden van den stryd, door "op de kas te gaan zitten" en dan, als ondanks dat de stryd toch is losgebroken, de leiding van dien stryd te koopen door de kassen voor korten tyd te openen en den stryd af te breken en kapot te maken.

Krygen en zien we reeds nu, twee processen tegelyk. IN FRANKRYK De stryd van de "hoogere" apparaten om de macht in de organisatie; dus het streven van de leiders om de beschikkingsmacht over de arbeiders in hun handen te koncentreeren. En daardoorheen en tegenin, de stryd van de aktieve kassenstryders om hun organisatie in handen te houden en te gebruiken voor den stryd tegen het kapitaal, dat het loon- en levenspeil omlaagdrukt.

Als stryd over reglementen en statuten, in de pers en op de kongressen; als stryd om de vakverenigingen moeten de arbeiders het tegen de leiders glad verliezen.

Steeds meer zal de vakorganisatie zich ontwikkelen als apparaat van de leiders, die niet anders kunnen, dan den vrede met het kapitaal en tegen de strydwillende arbeiders in voor het kapitaal, te bewaren. De zeggenschap der aktieve leden zal worden uitgehoud tot een hollen schyn. De herinnering aan de strydmogelykheid in het verleden zal volen de illusie doen najagen van het terugveroveren der vakorganisatie voor den stryd.

De herinnering aan wat zy was zal hen in den weg zitten om te zien wat zy is en het hun moeilyk maken er mee te breken. En toch, gebroken moet er worden, want zy moeten vechten. Maar dit breken betekent ook een stryd in de arbeidersklasse zelf, een stryd die uitgevochten wordt. Uitgevochten, in de bedrijven, onder de aanvallen van het kapitaal, in

verloren overwinningen en door verrasd bewerkte nederlagen. De praktijk van den strijd zal de arbeiders leeren, dat zy als vakorganisatie niet kunnen strijden.

Een bedrijf kan niet door de vakorganisatie maar zeer wel door het daar werkende personeel bezet worden. De vertrouwensmannen der bedrijfsarbeiders, de arbeidersgedelegeerden, ze mogen dan lid zyn van de vakbond en aldoor probeeren dien vakbond als strijdorganisatie van alle arbeiders uit te bouwen, op het moment dat de werkelijke eenheid der arbeiders een feit is, zyn zy met hun kameraden verbonden en bewegen zy als bedrijfs-eenheden. De ervaring leert hun dat in het bedrijf, in de formatie van de eenheid der bedrijfsarbeiders en met de taktiek van het uitbreiden van den strijd door de arbeiders zelf, massaal, de voortgang van den strijd en het uitzicht op de overwinning ligt. Zy ondervinden dat zy op den weg van het strijden en uitbreiden door de vakbondsapparaten altyd ergens in de draden blijven hangen. Zy leeren den strijd tegen het kapitaal en die tegen de organisatieapparaten als een geheel zien.

Onder hun handen verandert de structuur van hun strijdeenheden; de noodzaak dwingt hen tot klasseformatie! Van kleine vakbondsfunctionarissen moeten zy worden tot vertrouwensman der bedrijfsarbeiders. Over de beteekenis van de bedrijfsbezetting als wapen der strijdende arbeiders vooral ook in de spontane bewegingen, kunnen we in dit artikel niet voldoende zeggen. We zullen dit in een afzonderlyk artikel behandelen.

Wéér anders is het ontstaan en het verloop van de spontane bewegingen in Amerika, in Polen, was het in Italië en Spanje.

Maar voor de bewegingen in al deze landen geldt het, dat de arbeiders door den maatschappelyken nood in den strijd gedreven, alleen staan en door den nood van den strijd hun bewegingen meer en meer het karakter moeten krygen van ZELFBEWEGING DER ARBEIDERSMASSA'S.

WAT IN DEZE
"WIJDE" STAKINGEN

gebeurt toont ons een proces dat in precies tegenovergestelde richting verloopt, dan dat wat de oude beweging te zien gaf.

In de oude beweging ging het van strijdorgaan der meest strijdbare arbeiders, naar het uitschakelen van de zeggenschap der massa's en het monopoliseeren der organisatie-macht door de bestuursapparaten, die niet anders kunnen dan zich met het kapitaal verstaan en de opkomende strijden der arbeiders te voorkomen en te breken.

In de spontane bewegingen van nu, is het niet mogelijk te strijden zonder dat er een innig verband is tusschen de voorbereidende en door inzicht en kwaliteit boven het gros uitstekende arbeiders en de groote massa der in den strijd komende arbeiders zelf.

De noodzaak van het massaal uitbreiden van de aktie tot andere bedrijven, het zelf aktief zyn van allen, het voortdurende beroep op het inzicht, het initiatief, durf en bekwaamheid van elk, de onmogelykheid voor de aktieve elementen om in sociaal opzicht boven hun kameraden uit te stygen, het onder kontrole van allen beproeven van de kwaliteiten der vertrouwensmannen dat alles maakt dat de verworven ervaring, het kunnen en willen en weten der aktieve arbeiders het eigendom wordt en blijft van de massa zelf.

Maar vooral maakt het, dat in deze nieuwe strijdorganisaties der klasse, de massa zelf de funkties van den strijd uitoefent, zelf beweegt, hanteert, zelf beheerscht. Dat wil zeggen, dat de klasse in de leerschool

van den spontanen stryd zich schoolt tot heerschende klasse.

In den schoot der oude maatschappy groeien en werken de knachten van de nieuwe samenleving. Niet zooals ons de pseudo-Marxisten en reformisten willen wysmaken, doordat de maatschappy zich langzamerhand tot de nieuwe vervormt, maar zoo, als de stryd van de arbeiders ons over de geheele wereld laat zien. Tegen de krachten der oude maatschappy in, tegen wat daar over de arbeiders is gegroeid, tegen het monopolie van het bezit, van het weten, van het leiden, van het kunnen, van de macht.

Zooals in deze stryden, organisatie en arbeiders-massa samenvalt, dezelfde is, zoo valt in de proletarische diktatuur arbeidersklasse en diktatuur samen in het kommunisme, arbeidende maatschappy en menscheid. Kommunisme, dat is het beheeren en beheerschen der maatschappelyke krachten. Het beheeren en beheerschen van de eigen klassekrachten door de massa der strydende arbeiders zelf, dat is wordend kommunisme.

ontstaan dus in den stryd. Zy worden gekozen, zy DE STRYDKOMITEES VAN zyn de vertrouwensmannen van alle in aktie zynde arbeiders. Die kiezen hen en dragen hun de funktie van DE "WILDE" STAKINGEN de regeling van de aktie op.

Men kan deze strydkomitees dus niet van te voren maken. Zoolang er geen stryd is, vormen de arbeiders van een bedrijf geen eenheid, ze vallen uiteen in verschillende meeningsgroepen: Er zyn soc. democratische, stalinistische, katholieke arbeiders, enz. en de een propageert onderwerphoud aan de gestelde machten, de ander vertrouwen in Albarda en Kuypers, een derde eenheidsfront van alle demokraten, of alle arbeiders lid van het NVV., enz. Velen ook zyn onverschillig voor de propaganda van de een zoewel als de ander. Men kent dat wel: of je nou van de kat of den kater gebeten wordt.

En als er in zoo'n bedrijf revolutionaire arbeiders zyn die deze eenheid in den stryd (de bedrijfsorganisatie), het kiezen van vertrouwensmannen als strydkomitee, de taktiek van het massaal uitbreiden van den stryd naar andere bedrijven, al vooruit propageeren, dan zyn zy ook een meeningsgroep, een propagandakern.

Zy bestryden die andere ideëen, van de onderwerping, van den schynstryd, van het radikale woord en de strydvermydende daad. Zy stellen daar de waarheid van de noodzaak van den stryd, van de eenheid van optreden, van het zelf beginnen en uitbreiden van de aktie door alle arbeiders, tegenover. Zy maken de arbeiders met de ervaring van vorige stryden, van andere bedrijven en plaatsen bekend.

Zy zyn de voorbereiders van de zelforganisatie, van de strydformatie, de strydende eenheid, van het zich tot macht vormen van de klasse. Zy bereiden de klasseorganisatie, het zelf organisatie-macht zyn van het bewegende deel der klasse, de massa, voor!

Maar die propaganda-kern is zelf niet de klasse-organisatie. Zy is niet de organisatie, waarin de arbeiders van het bedrijf tegen de ondernemers kunnen vechten. Zy kan dat ook niet worden! De vechterorganisaties der arbeiders worden niet gebouwd via een goede propaganda, die telkens meer arbeiders overtuigt en in die organisatie brengt.

De arbeiders van een bedrijf, van meerdere bedrijven, van heele industrieën en heele gebieden worden in den stryd gedreven, door den maatschappelyken nood, doordat de spanningen onhoudbaar worden, doordat de druk van de bourgeoisie en haar handlangers momenteel verslapt zoodat de arbeiders armslag krygen, een aanloop kunnen nemen voor hun aktie.

De kracht van de propaganda-kernen is dat zy zeggen: Alle arbeiders samen, ongeacht hun lidmaatschapskaarten, moeten en kunnen een eenheid vormen in den stryd. Alleen in den stryd kunnen we dat, maar alleen zoo ook kunnen we stryden. In tegenstelling met alle andere propaganda, vragen we voor onze organisatie, onze kern niets. Geen macht, geen beschikkingsfunctie, geen plaatsen voor zichzelf.

Als de propaganda-kernen (en dat gevaar bestaat vooral in het begin telkens) zichzelf voor het begin, het zaadje van de strydorganisatie aanzien dan zien de arbeiders haar direkt als een konkurierende organisatie (dat groeien moet tot zo alle arbeiders omvat), die als doel heeft zelf groot te worden. Dan is haar sterkste wapen, de propaganda van de direkte eenheid van alle arbeiders, kapot.

Als zoo'n propagandakern de fout maakt, zichzelf als het begin van de klasse-organisatie te beschouwen, wat dan als er in die kern meningsverschil komt en zy zich splitst? Of als er in het bedrijf twee komen, die elk een enigszins andere taktiek propageeren? Dan zyn er dus twee, die er aanspraak op maken om tot organisatie van allen te worden, twee konkurrenten of drie.

In het kapitalisme van thans kunnen de strydorganisaties van de arbeiders alleen maar bestaan in den stryd. Als het vrede is tusschen Kapital en Arbeid, dat wil dus zeggen onder kapitalistische diktatuur, dan kan een vechtorganisatie niet blyven bestaan. Zonder de massa's in aktie, wordt zoo'n organisatie onmiddellijk een ontvleeschd geraamte, een app araaf zonder leger, het wordt onmiddellijk door de bourgeoisie vernietigd.

Of het moet, evenals de oude arbeidersbeweging, met die bourgeoisie een kompromis sluiten, dwz. haar uitbuitersvrede bewaren. Dat is het logisch en onontkoombaar einde van elke propaganda-organisatie die tracht of streeft naar dat wat alleen de strydende massa kan zyn: klasse-organisatie.

Het schyn-radikale: de strydorganisatie alvast voor de arbeiders klaarmaken, beteekent zich de vergrooting en het eigen bestaan als doel stellen, beteekent het noodzakelyk terugwyken in den vredestryd en het aannemen van een houding waarby de bourgeoisie haar dulden kan, beteekent het opgeven van en het verraden aan den stryd! Daar helpen geen goede bedoelingen aan.

DE PROPAGANDA-KERNEN

IN de bedrijven zyn een politieke organisatie; dwz. zy hebben in de arbeidersklasse de funktie van het voorbereiden en bewustmaking der machtsvorming van de klasse. De voorbereiding bestaat uit het verzamelen van de ervaringen van den stryd, het ontwikkelen van de theorie van den stryd, het ontwikkelen, versterken en behouden van het klassebewustzijn der arbeiders en het verzamelen van de aktieve, strydwillende elementen in de klasse tot een vast-aaneengesloten, maar op zelfwerkzaamheid zich bewegende organisatie.

In den stryd zelf zullen de leden van deze propaganda-groeperingen uit den aard der zaak veel meer dan de anderen door de arbeiders als hun vertrouwensmannen gekozen en als vooraanstryders hun plaats onder de strydende kameraden vinden.

Hoe meer de arbeiders genoodzaakt zyn de taktiek van het zelfdoen toe te passen, hoe meer zy de kameraden, hoe meer zy de kameraden die deze taktiek belichamen, zullen naar voren schuiven.

Het werk van deze propaganda-organisaties is, reeds in deze tyd, maar zeker als de verhoudingen zich toespitsen, meer en meer illegaal

Het is voor deze propaganda-groepen noodzakelyk onder elkaar verband te houden, elkaar te steunen en materiëel en theoretisch te helpen. Maar het half-of geheel-illegale karakter van hun werk en bestaan maakt het ook noodig dat elke bedryfskern zooveel mogelyk op eigen beenen kan staan.

Het afslaan van den kop eener organisatie is een geliefkoosde en gemakkelijke bezigheid voor de diktatoriale bourgeois-heerschappy en de oude bewegingsorganisaties gaan er in de moderne verhoudingen roddeloos aan ten gronde.

Een nieuwe arbeidersbeweging, in de bedrijven levend en elk voor zich zoveel mogelijk zelfwerkend, is veel moeilijker grijpbaar en houdt een krachtig leven, ook als er geen direkte mogelijkheid tot openbaar optreden is.

En thans nog iets over de discussie van dit onderwerp in de "Arbeid". Voor wien dit artikel gevolgd heeft, hoeft niet meer uitvoerig betoogd te worden, dat wat daar door verschillende schryvers gezegd wordt: Het "opstuwen van de vakbeweging naar stryd, het de leiding van de spontane bewegingen in handen van de vakorganisaties brengen, het hoede bekynken van de kwestie vanuit het gezichtspunt: "Wordt het NAS er beter van?", niet maar eenvoudige fouten zyn, maar het gevolg van een feite positie.

Wie het nieuwe akseptie-oort, voorzover het het oude niet aantast of verdringt, (dan zouden we ons met alle kracht er tegen verzetten" zegt E.I. in het nummer van 29 Oktober '37), die is tegen het nieuwe.

De ontwikkeling van de zelfbeweging der arbeiders: voorwaardelyk aanvaarden, is zich er tegen keeren.

Het sproken over "opstuwen" van de oude arbeider beweging, -die wil zy bestaan, niet anders kan dan vrede houden met het kapitaal-is een gratis advertentie, die de strydprekersapparaten helpt om hun ware wezen te vermommen.

Wie spreekt over komitees, die tot taak hebben, de leiding der beweging in handen van de vakorganisaties te leggen, die spreekt over het vermoorden van den klassenstryd!

Neen, het NAS. zal er niet beter van worden! Het NAS. zal verdrongen worden niet door het een of ander van te voren gemaakt, geduld of goed-gekeurd komitee, maar door het in den nood van vandaag in den strijd gesla-
gen, door den nood tot eenheid en organisatie in het bedrijf gedwongen,
en daar met hun meest klassebewuste kameraden als vertrouwensmannen, tot
klasse-macht wordende proletariaat.

.....